

Sfantul mucenic Fanurie - viata si patimirea

Sfantul, nu se stie cand s-a dus spre Domnul, caci nu se stie cand i s-a taiat capul si nici numele cetatii nu s-a retinut. In anul 1500 d. Hr. niste pastori pasteau turmele in valea unor munti prapastiosi, in tot acest timp, varful celei mai grozave rapa era luminat de o lumina care nu s-a stins tot timpul.

Cand pastorii si-au facut bani sufficienti, s-au gandit sa se intoarca la casele lor, din mare departare fiind fiecare, dintre cei mai curajosi, banuind ca in varful aceluia munte era o comoara, s-au legat cu franghii groase si ceilalti i-au ajutat si s-au suit la acea inaltime. Era acolo o peatera, in care erau sfintele moaste, si ardea o facie mare, aceea pe care o vazusera tot timpul pastorii, iar pe pieptul sfintelor moaste era o piele de dobitoc pe care era scris cu ceva tare toata viata Sfantului Mare Mucenic Fanurie pe care o redam mai jos.

In cetatea parintilor acestui sfant era un mare negustor - tatal acestui sfant - cel mai bogat din acele locuri, care avea 13 baieti dintre care cel mai mare era Fanurie, care avea atunci 12 ani.

Si cum era obiceiul locului, acesta urma filosofia; era bland, silitor la carte, foarte milostiv, dar era pagan ca si intreaga lui familie. Mama lui era buna si frumoasa, avea tot ce-i trebuie, dar nu voia sa stie despre treburile si averea sotului ei. Intr-o zi, inapoindu-se cu multi bani si lucruri, sotul ei a fost atacat, ucis si jefuit, iar datornicii indata ce au auzit aceasta, desi ei aveau de dat, au venit sa ceara ce nu li se cuvenea. Astfel, in scurt timp, mama lui a ramas saraca, locuind intr-o bucatarie, dar si acolo ea era napastuita, fara nici un mijloc de a se hrani cu cei 13 copii.

Intr-o zi Fanurie a povestit de mama sa unui copil, ca mama sa era o sfanta pentru ca toata ziua plange si se roaga, dar ca ei, copiii, au mancare si sunt ingrijiti, insa nu stie de ce mama lui se imbraca in haine tot mai saracacioase. Ei, copiii nu o suparau, dar ea plangea toata ziua. Atunci prietenul sau i-a spus urmatoarele: "Bine, bine, pazeste tu pe mama ta intr-o seara si sa-mi spui mie a doua zi cand ne vom vedea la scoala daca e sfanta sau nu."

Atunci copilul Fanurie a pandit-o si seara dupa ce mama sa le-a dat sa manance si i-a culcat pe toti, fiind sigura ca toti copiii ei dorm, si-a spalat fata, s-a uns cu aromate, si-a pus valul si haine scumpe cum nu mai vazuse niciodata Sfantul Fanurie si a plecat. Copilul a urmarit-o si a vazut-o ca a intrat intr-un local de noapte, de petrecere, unde majoritatea oamenilor din local erau beti. Mama lui juca in acest local si avea primul numar, in timpul jocului canta plangand, caci n-ar fi vrut copiii sa afle prin ce sacrificii le castiga hrana de toate zilele, ca sa fie cu ei. Iar oamenii din local o credeau beata si in aceasta stare in care se afla era mai mult decat frumoasa. Atunci Fanurie s-a apropiat de tribuna si a strigat o data tare:

"Mama!" La glasul copilului, mama, de groaza si de durere ca a fost descoperita de fiul ei cel mai mare, a cazut jos. Plecand din local, Fanurie a parasit cetatea si s-a dus la malul unei ape mari, care curgea in apropierea acelei cetati - nu cu putine greutate, caci isi zdrobise picioarele de pietre in fuga lui disperata.

La malul apei, a vazut niste pastori care voiau sa treaca pe celalalt mal cu o corabie. El i-a rugat atunci sa-l treaca si pe el dincolo. Pastorii plecand in ale lor, Fanurie a ramas singur pe tarm. In acea pustietate salasluia un pustnic batran care de 65 de ani nu mai vazuse chip omenesc, fiind foarte imbunatatit si placut Domnului, care dandu-i un toiag Domnul, i-a zis:

"Du-te repede la malul apei si ia de acolo pe placutul Domnului Dumnezeu Fanurie, ca fiind ales de Domnul, sa fie ajutor celor in nevoi. Desi de la chilia sfantului si pana la malul apei era cale de trei zile, avand de coborat un munte foarte aspru - prin puterea lui Dumnezeu - sfantul a ajuns langa Fanurie, dupa o ora si a spus copilului: "Vino la mine Fanurie!" Iar copilul auzind numele sau a raspuns: "Au tu ai cunoscut pe tatal meu?" Apoi a mai zis asa: "Daca ai fi cunoscut tu pe mama mea, mai bine as fi ramas aici sa ma manance fiarele salbatice".

Sfantul mirandu-se intru sine, a tacut. Si iarasi, prin minune, au suit muntele cel cumplit intr-un ceas, drum care cu piciorul nu se putea face decat in opt zile, fiind foarte stancos si prapastios.

Aici, in peatera sfantului celui batran, a trebuit sa se lupte cu asprimea firii lui Fanurie, ca sa-l faca crestin si totodata, ca sa-l faca sa ierte pe mama sa. Dupa botezare, Fanurie a fost slobozit sa se duca in cetate ca sa ia iertaciune de la mama sa si sa vada cum este situatia fratilor sai. Dar, inapoiindu-se in cetate, a aflat ca mama lui nu cazuse lesinata, ci chiar moarta in acea noapte, iar fratii sai, dupa ce a fost ingropata ea, s-au impartit intre neamuri, fara sa stie unde se gaseste fiecare. Fanurie s-a intors inapoi in pustie, nemaivand nici o legatura cu cele lumesti.

Si atat a sporit in cele duhovnicesti dupa aceea, intrecand chiar pe acel sihastru cu post si rugaciuni, si era atat de milostiv, ca facand si lucrand ogoarele, alerga adunandu-le si hrana pe drumeti, aducand pe spatule sau si apa de baut. Hrana lui, la inceput, timp de trei ani, a fost din trei in trei zile, mancand atata paine muiata cat lua cu doua degete dintr-o sticla, stapanindu-se mult, a nu lua nici apa, iar dupa aceea, a inceput a manca, numai sambata si atunci destul de putin.

El se impartasea des cu Dumnezeiestile Taine, cerceta pustnicii din acea pustie, si se ostenea mult, pentru a cara cu mainile atat radacini pentru hrana, cat si sa scoata pietre, de pe prea putinul pamant din preajma chiliei lor pustnicesti - semanand putine legume si cine va putea spune privegherile lui de toata noaptea, arsita si gerul, caci coliba lui fiind dincolo de munte, nu avea acoperis, cerand Domnului Dumnezeu, ca prin a-ceasta rabdare, sa-i dea si lui, dincolo de moarte, un acoperis in cerul Sau cel dumnezeiesc.

Si atata milostenie avea, incat si pe fiarele care se atacau intre ele, le impaca, ingrijindu-le, daca erau ranite si aranjandu-le culcusuri bune, ca nu de putine ori, l-a gasit parintele lui (pustnicul), culcat alaturi de vreun sarpe mare, care in timpul somnului lui Fanurie il pazea in gura vizuinei ca sa nu-l atace vreo alta fiara.

De asemenea, el avea darul, ca cei ce sunt atacati de multe fiare de prin pustietati, sa le certe pe ele si sa le porunceasca lor a se salaslui mai departe intr-o prapastie si sa nu mai supere pe vreun om, incat si fiarele cele mai de temut, cand erau atacate de om sau de alta fiara mai puternica, desi nu aveau grai, intorceau ochii spre coliba lui Fanurie si indata erau scapate. Deci s-a facut iubit de toate pustiile, din imprejurimi si mai departe, iara toti locuitorii pustiului multumeau lui Dumnezeu ca le-a trimis lor pe acel tanar prea imbunatatit, care si fiarele le imblanzeste si pe oameni ii tamaduieste.

Era in apropierea acelei pustii, o cetate mare si frumoasa, cu oameni foarte inrautatiti si plini de boli si lucruri necurate. La rugaciunea celor buni, a fost chemat sa se duca si sa ajute in neputinta si in boli sfantul, desi, nu voia sa paraseasca pustia, totusi pentru locurile celor nevoiasi si pentru rugamintea cuviosilor pustnici de a-i milui, de a-i mangaia si de a-i tamadui, s-a supus si s-a dus in acea cetate.

Si cine va spune marea lui bunatate catre cei saraci, in special catre vaduve si orfani, gandindu-se la fratii lui si la mama lui, ca niciodata, o rugaminte a acestora nu a ramas neascultata, vindecand bolile cele mai cumplite, dregand si indreptand ochii orbilor, ajutand surzilor sa auda, precum si mutilor din nastere, numai cu rugaciunea sa, cu lacrimi, catre Dumnezeu, nemancand niciodata pana nu se implinea rugaciunea, neodihnidu-se pe patul sau si multe siroaie de lacrimi varsa, ca si hainele si le uda de la lacrimi. Caci asa spunea fericitul si preafericitul:

"Miluieste, Doamne, pe acesti necajiti, ca zidirea Ta sunt, deschide ochii, ca sa vada frumusetea cerului Tau si lumina zilei, si sa nu mai fie ei cu picioarele zdrobite de pietre, nici cu rusinea neamului lor".

Asemeni, cu lacrimi multe, se ruga pentru muti, pentru care spunea:

"Deschide buzele lor cele inchise, lumineaza-le mintea, ca sa Te slaveasca pe Tine, si cu buzele lor sa sarute chipul Tau cel nefacut de mana si cu lacrimi sa spele intrarile in biserica, ca astfel sa se proslaveasca numele Tau cel sfant".

Iar pentru surzi se ruga cu mai multe lacrimi zicand:

"Auzi-ma pe mine, Doamne, in ceasul acesta, de acum si cerceteaza si deschide auzul robilor Tai, ridica greutatea neauzirii, ca auzind sa auda glasul clopotelor Tale cele sfinte, sunetele rotilor si toate sunetele de pe pamant.

Si atat de mare era rugaciunea lui catre Dumnezeu si plangerea, ca uneori, si paganii plangeau auzindu-i rugaciunile si vazandu-i lacrimile.

Atat de frumos si de frumoase rugaciuni facea catre Dumnezeu, incat si pruncii cei sugari se apropiu de dansul cu mainile lor nevinovate si mai necuvantator fiind ii spuneau:

"Mai rabda putin Fanurie si Tatal tau cel din ceruri te va mangaia in curand, implinind cererile tale".

Deci un an de zile a mers in toate laturile cetatii, vindecand, mangaind si botezand si invatandu-i dreapta credinta, iar diavolul, uratorul binelui, foarte s-a maniat, fiindca toti robii lui ii luasera si-i indreptasera minunatul Fanurie, si prefacandu-se intr-un tanar strain s-a prezentat la imparatul acelei cetati, spunandu-i ca un tanar s-a salvaticit, spunand minciuni, despre sfantul, ca doreste ca toata cetatea sa fie de partea lui si pe imparat sa-l inlature si ca toate cele fapuate de el, nu sunt cu puterea lui Dumnezeu, ci cu vraji, ca poporul sa fie cu el si sa poata inlatura pe imparat".

Aceasta o spuneau rauvoitorii mincinosi, intelegand buna credinta a imparatului, ca de cand era Fanurie, ei nu mai puteau sa fure din visteria statului si nici sa mai faca rautatile cinstite.

Dupa multe staruinte si vorbe mincinoase, ei au hotarat ca imparatul sa-l piarda si sa-i taie capul, insa poporul, care vazuse atatea minuni de la sfantul, vaduvele, orfanii si cei tamaduiti, chiar si nevrind sfantul, l-au trecut la o alta cetate, facandu-se plangere mare cum nu se mai vazuse, pentru ca se lipseau de bunatatea sfantului si de marele lui ajutor, fara de nici o plata.

Pentru aceasta, poporul care cunoscuse dreapta credinta prin Sfantul Fanurie - a facut plangere de patruzeci de zile, cu post si rugaciune si nu se putea mangaia, pentru ca Sfantul nu mai era cu dansii.

Astfel si in cea de a doua cetate, sfantul a tamaduit, a povatuit si a mangaia oamenii, ca si mai inainte, neprimind nici macar paine, pentru ostenele sale, hranindu-se in pustie cu radacini. Si iarasi a ridicat razboi satana si la fel a hotarat imparatul dupa sfatul sfetnicilor sai, sa-l dea la moarte. Ca si in prima cetate, poporul cu plangere tot atat de mare, l-a trimis cu sila, peste hotar in alta tara, unde in zilele acelea, se intamplase ca unica fiica a stapanului cetatii sa moara si sa fie chemati de mai multe ori vracii si toti slujitorii, hotarandu-se sa dea jumatate din imparatia sa celui ce o va aduce la viata, insa nu numai ca nu au readus-o la viata, dar fiind de mai multe zile moarta, incepuse a putrezi si desi se varsau mirodenii si se ardea multa tamaie, mirosul ajungea pana departe.

Una din slugile imparatului i-a spus:

"Imparate, este un tanar frumos care vindeca orice boala, ba chiar si mortii inviaza, facand rugaciuni catre Hristos, despre care am auzit ca a fost spanzurat pe lemn, dar nu le da bolnavilor sau mortilor nici un fel de doctorie, nu se atinge de ei si nici nu primeste ca plata o bucata de paine".

Acestea auzindu-le imparatul, degrab a trimis sa-l aduca inaintea sa, trimitandu-i carte imparateasca si facand pregatiri de mare ospat. Sfantul Fanurie, n-a primit nici macar calare sa vina, desi era drum anevoios si ostenindu-se cu picioarele sale de mai multe zile de drum, s-a prezentat in fata imparatului.

A fost dus in camera moartei, unde poruncind sa stea numai parintii, el si moarta, ca sa nu vina popor - a lacrimat catre Dumnezeu mult rugandu-se de dimineata pana la miazazi si era foarte mahnit intru sine ca nu era ascultat de Dumnezeu. Atatea lacrimi a varsat, ca se facuse o baltoaca in

jurul lui, incat si imparatul si imparateasa se mirau de marea lui bunatate si de multa lui rugaciune, in acel ceas, o raza a stralucit deasupra moartei. Atunci, sfantul s-a ridicat in picioare, a prins mana celei moarte si putrede si i-a zis:

"In numele lui Hristos Iisus Cel Rastignit, scoala-te si vino inapoi la parintii tai!"

Si deodata, moarta cea putreda, a sarit drept in picioare, lepadand legaturile de pe dansa si a strigat cu glas mare:

"Mare este Dumnezeuul lui Fanurie caci in iadul cel mai de jos fiind, unde ma chinuiam impreuna cu cei ce s-au inchinat idolilor si eram batjocura si chinul dracilor, iadul m-a varsat afara cu mare frica, temandu-se la auzul numelui lui Fanurie. Deci, tata, mare este credinta si mare este Dumnezeuul crestinilor, iar toti dumnezeii paganilor sunt draci".

Imparatul a vrut sa-i dea jumatate din imparatie sfantului, dar el n-a primit nimic, ca intotdeauna. S-a facut deci petrecere in toata cetatea imparatului, iertand robii si slobozind pe cei din temnita, caci aceasta a fost plata pe care a cerut-o sfantul Fanurie.

Iar imparatul cu toti oamenii sai, au cerut botezul si s-au facut crestini. Sfantul a plecat din cetate si a vindecat si a tamaduit ca si in celelalte cetati. Deci s-au maniat pe el toti vracii si cei ce faceau vraji, caci i-a rusinat pe ei in fata imparatului, ca nimic, nici vrajile, nici leacurile lor nu au reusit sa o invieze, iar sfantul a inviat-o numai cu cuvantul.

Pentru aceasta, para mare au pornit impotriva lui, "numindu-l mare (vraci) si vrajitor si spunand imparatului ca Fanurie a ucis pe fiica lui cu vrajile ca apoi sa se prefaca ca a inviat-o, ca astfel poporul sa-L numeasca pe el imparat. imparatul auzind s-a umplut de manie si strigand pe toti sfetnicii lui si pe cei necredinciosi, care toti erau impotriva lui Fanurie, au hotarat sa-i taie capul, dar fiind convins ca e asa de mare vrajitor, a chemat pe toti calaii cetatii, si a tras la sorti pe trei, dintre cei mai aprigi, care nu-si mancau painea lor pana nu-si muiau mainile in sange.

Si cine va putea spune batjocurile, bataile cu pietre, scoaterea suvitelor de piele de-a lungul trupului, smulgerea dintilor, loviturile cu palme, scuiparile si intepaturile cu sulita peste tot trupul, peste care s-a turnat sare si otet, ciuntirea chipului, adica taierea mainilor, a degetelor de la picioare si a urechilor, incat sangele de la fata se impreuna cu cel de la picioare si uda tarana drumului pe care trecea.

Fiecare pagan se straduia cum sa-l chinuiasca mai rau, iar sfantul se ruga Domnului, ca si mucenicul Stefan:

"Iarta-le lor pacatele acestea ca nu stiu ce fac, ca mai mult imi este mie cununa muceniceasca pentru care eu le multumesc."

Pentru aceasta s-a pornit plangere mare de catre poporul crestin si de cei tamaduiti de catre sfantul, pentru ca l-au chinuit asa de cumplit pe el care nu facuse decat bine tuturor. Dar sfantul era vesel ca merge mai degraba la placutul lui, Hristos. Astfel, a pornit sfantul Fanurie la locul de osanda avand varsta de 19 ani, el mergea cu mare bucurie, ca sa se ajunga cat mai curand catre Hristos cel prea iubit, ca ii ajungea lui calatoria pe acest pamant.

De o parte mergeau crestinii cei tamaduiti, vaduvele si orfanii cetatii, cu plangere spunand:

"Cum vom pierde pe cel ce ne-a iubit pe noi? Cum se vor inchide ochii prea frumoși care au deschis ochii nostri orbi din nastere? Cum se va inchide gura cea de miere curgatoare care ne-a dat graiul, noua celor muti, fara de glas? Cum se vor astupa urechile celui ce s-a milostivit de plangerea si durerea noastra, miluind pe orfani, mangaind pe vaduve si aducand bucurie pe fetele celor ce n-au cunoscut decat intristarea si lacrimile? Cine va spune la plangerea lor, cuvintele cele cu mare durere, incat si din partea paganilor au inceput sa se verse lacrimi pentru ca cei ce venisera impotriva lui, erau foarte multi si strigau sa se termine cat mai curand cu acest vrajitor si vrajmas al imparatului.

Sfantul Fanurie a cerut atunci voie sa-si faca ultima rugaciune si s-a rugat astfel:

"Doamne, Dumnezeu nostru, Cel ce ai miluit pe acestia care au facut plangere si strigare, fa ca tot cel ce va face o turta cu ulei si zahar, sau o placinta si o va da saracilor sa fie ascultat in orice durere dreapta va avea. Aceasta zic sa fie pentru iertarea pacatelor mamei mele, care a murit pacatoasa."

Si atunci s-a facut tunet din cer si s-a auzit glasul Domnului astfel:

"Fie Fanurie dupa cuvantul tau si tot cel ce te va chema pe tine in ajutor sa fie ascultat de Mine si tu vei fi ajutorul celor din nevoi."

Atunci, cei necredinciosi care strigasera asupra lui, vazand minunea, multi au cerut sa fie botezati si sa-i faca si pe ei crestini. Dar sfantul nu avea nimic cu sine si nici apa primprejur. Deci, s-a rugat a doua oara Domnului sa-i ajute pe cei ce vor sa ia credinta crestineasca. Si iata minune mare, ca a plouat numai pe cei ce voiau sa ia botezul, iar cei ce n-au cerut Botezul, desi se aflau langa cei dintai, nu s-au udat nici macar cu o picatura de apa. intre cei ce s-au botezat au fost si cei trei calai, care acum n-au vrut sa-I mai execute pe dansul.

Sfantul Fanurie le-a fagaduit lor atunci ca implinind porunca imparatului, el le fagaduieste ca astazi vor fi impreuna cu el, in Rai, si au tras la sorti, care sa-i taie capul. Plangerea calailor este mult mai jalnica, decat a poporului crestinesc, pentru ca cuvintele lor erau pline de durere, ca ei luasera viata oamenilor, iar sfantul le daduse viata, ei luasera painea vaduvelor si orfanilor, iar sfantul le purta de grija si-i miluise. El varsase paraie de lacrimi si ei, sange nevinovat. Sfantul a varsat lacrimi pentru toti cei necajiti. Apoi, sfantul Fanurie si-a plecat capul pe butuc - dar dupa taiere, nu a curs nici sange, ci lapte si o minune - capul a mers in jurul trupului si limba a grait astfel:

"Asa cinsteste Hristos pe cei ce cred in El".

Deci, intorcandu-se poporul, atat cel crestin cat si cel necredincios, unii strigau de bucurie ca au scapat de sfant, iar cei intorsi la dreapta credinta, precum si vechii crestini, au facut plangere mare, ocarand pe imparat, pentru nerecunostinta lui si i-au zis lui:

"Au ai uitat invierea fiicei tale? Tamaduirea bolnavilor si a celor indraciti? Pentru ce te-ai maniat asupra lui, care nici rasplata n-a luat si in hotarele tale adusese pace?"

Spaimantandu-se imparatul pentru acestea, a dat porunca ca mai intai sa fie omorati calaii. Primul nefiind destul de intarit in credinta, se temea. Atunci a aparut sfantul mucenic Fanurie in vazul tuturor, intr-o aureola asemeni sfintilor celor din veacuri, imbracat in armura de roman, cu parul cret si negru, iar in mana tineo o faclie mare aprinsa; si a cazut frica mare peste imparat si peste toti sfetnicii lui mincinosi, temandu-se de sfantul, sa nu-i rapeasca din lumea aceasta, rasplatindu-le lor nedreptatea.

Dupa taierea primului calau, din cer s-a pogorat o cununa de trandafir care s-a asezat pe capul lui taiat, umplandu-se tot pamantul de mireasma, iar din trupul lui, (desi cu putin inainte varsase sange nevinovat, dar pentru credinta lui si intoarcerea lui la Hristos), a izvorat mir. Asemeni s-a intamplat si cu ceilalti doi calai. Trupurile lor au fost ingropate pe un maidan si oricine cadea in talharii si isi intorceau ochii catre locurile acestea, era scapat.

De atunci nu s-a stiut ce s-a facut cu sfintele moaste ale Sfantului Mucenic Fanurie, pana cand el a vrut sa se arate din nou in anul 1500 d. H. dupa cum s-a spus la inceput.

Mult ajutor a adus crestinilor acest mare sfant; cand au cerut ajutor, facand turta si placinta, se rugau sfantului pentru orice nevoie dreapta ce aveau. De aceea i se spune sfantului "aratare", caci cei ce au credinta mare si nu se indoiesc, sunt ajutati grabnic de catre Sfantul mare Mucenic Fanurie.

Turta se face de noua ori si se imparte numai saracilor, iar dupa ajutorul primit, se face pentru sfantul, o placinta mai mare, cel in nevoie, ostenindu-se cu mainile sale - si tot la saraci sa fie impartita cu multumita, sfantului. Pomenirea acestui sfant mare Mucenic Fanurie, se savarseste la 27 august, iar turtele se pot face, in afara de Duminica, in orice zi.

Multe sunt minunile sfantului dupa ducerea de la noi, atat celor din veacurile acelea, cat si noua, care ne-am invrednicit a-l pomeni cu turte si placinta, caci cu adevarat - aratare - este ca celor ce il cheama cu credinta, li s-a aratat ori sfantul, ori implinire in cererile lor. Amin.